Ч. 116 (13.355). Львів, вівторок 9. травня 1933. Pooztowa oprate zapłacono ryczałtem. Рік LIV.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло". Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5·00 зол.
Чвертьрічно 15·00 „
Піврічно 30·00 „
Річно 60·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

СВЯТО У. М. Х.

Імпонуючий характер маніфестації.

ЗАГАЛЬНІ ВРАЖІННЯ.

Як Львів Львовом — такої маніфестації він ще не бачив — ані української, ані взагалі ніякої! Це був такий могутній здвиг, що навіть найбільші оптимісти (а їх було, під впливом несподіваних труднощів з останніх днів, багато менше від песимістів) не передбачували такого величавого успіху. Хто бачив сьогодні ті непроглядні маси народу, які наплили з усіх кутків краю до столиці Галицької Землі на поклик українського єпископату та відповідальних національно-громадських діячів, ті маси, з яких більша частина промаширувала десятки а то й сотки кільометрів пішки, щоби взяти участь у всенародній релігійній маніфестації, — хто бачив перегляд отих кількадесяти тисяч української бодрої тілом і духом здорової, здисциплінованої, пишно зодягненої, здоровим ентузіязмом пройнятої молоді — той пережив один із найкращих днів у свому житті...

Галицька Земля заманіфестувала перед своїми і чужими, перед цілим зовнішнім світом, що не вважаючи на всі перешкоди, не вважаючи на страшну матеріяльну скруту та всі інші відомі найважчі зовнішні умовини нинішньої дійсности, — український нарід живе, розвивається, плекає найвищі духові цінности і — є готовий на кожний розумний творчий поклик своїх духових керманичів. Пишучи ці рядки безпосередньо після закінчення 8-ох годинної дефіляди на площі св. Юра, під найсвіжішим враженням того калейдоскопу чудових живих образів — годі на швидку руку списати всі подробиці й годі у коротких словах передати всю характеристику свята. Можна зазначити лише, що це була велич, яка потрясла до глибини всіх учасників і видців: що це була могутня маніфестація національно-релігійної сили українського народу — і що „ентузіязм" — це те найблідше і найскромніше слово, яким можна передати почування учасників і глядачів Свята У. М. Х. підчас свята і після маніфестації...

Щойно сьогодні ми бачили, якою щасливою ідеєю було влаштувати ту національно-релігійну маніфестацію і нині ми бачили той величезний організаційний хист та наклад праці й енергії, які проявив Діловий Комітет. Він вписав цілу нову світлу сторінку в історію українського національного руху і та свідомість хай йому буде найкращою нагородою за труди.

Річ ясна, що це свято викликує стільки рефлексій і залишає по собі стільки глибоких вражінь, що прийдеться писати про них ще неодин день.

СУБОТА, ПЕРШИЙ ДЕНЬ СВЯТА.

Вулиці Львова роїлися вже в пятницю пополудні від сільського населення, що спішило до архикатедральної церкви св. Юра напередодні її храмового свята. А сама церква і площа св. Юра були і в пятницю вечором і в суботу залиті людською масою, що приходить на це свято від незапамятних часів навіть з дуже далеких околиць. Тим численніше явилося побожне населення на щорічному храмовому святі, аби зараз після [illegible] взяти участь у другому, єдиному в свому роді святі, влаштованому під гаслом: „Українська Молодь Христові".

В суботу пополудні стали приходити до Львова щораз-то свіжі паломники, переважно з прапорами. Одні приходили пішки, йдучи так нерідко кільканацять миль, інші прибували фірами, які залишали постоями у підльвівських селах, ще інші приїздили поїздами звичайними і надзвичайними. Вже тут замітимо, що ті останні йшли вдвоє або і втроє довше, як поїзди звичайні, тому всі ті, що їхали спеціяльно замовленими поїздами, мали оправдану причину до нарікання.

Само Свято „Українська Молодь Христові" заінавгурувало биття дзвонів у всіх 15 львів. церквах, що почалося точно в год. 5 і скінчилося в год. 6. В тому самому часі дзвонили також дзвони по всіх церквах у цілій Галичині. Майже одночасно з тим тисячі електричних лямпок освітили цілу маєстатичну будову храму св. Юра і великий хрест на головній його вежі. Образ дійсно незабутній!

Свято відчинив радісною промовою Преосв. львівський епископ-помічник Іван. Не зважаючи на тяжкі часи, на важкі обставини, український нарід дає доказ вірности Христові, відданости Католицькій Церкві. Адже ніхто не казав тим тисячам іти до Львова, ніхто їх не силував, навпаки — колоди сипалися їм під ноги одна по другій, а всеж таки горяче бажання поклонитися Христові у стіп нашої Найвищої Святині привело сюди непроглядні маси з усіх кінців нашої вужчої Батьківщини.

Після того почався молебень, що його відправили Преосв. д-р Бучко і Будка в супроводі численного духовенства. По молебні оба владики святили прапори, а опісля відправили суплікацію. Тисячні маси співали з глибини душі „Святий Боже, святий кріпкий, святий безсмертний, помилуй нас!"

Суботнішня інавгурація покінчилася відспіванням католицького гимну.

А після того численне духовенство засіло до сповідальниць, до яких тиснулись тисячі вірних. До сповіди приступали вірні також по інших львівських церквах, зокрема в церкві св. Духа при вул. Коперника. Багато людей висповідалося вже у себе дома з тим, аби в день свята запричащатися у Львові.

Освітлення св. Юра й облога його богомольцями тревали цілу ніч з суботи на неділю, коли то з усіх усюдів наспівали щораз-то нові гурти учасників свята. Хоч панував великий стиск, хоч люди тиснулись гурмами до церкви, порядку ніде не заколочено.

НЕДІЛЯ РАНКОМ.

З тугою дожидали і тисячні маси паломників і львовяни-українці неділі та молили Бога, аби поблагословив той день погодою. І дійсно погода того дня була прекрасна, бо щойно коло 4-ої години попол., саме після скінчення свята, став накрапати дрібний дощик.

І вже від самого ранку людська филя прямувала на площу Сокола-Батька при вул. Стрийській, де відбулося головне свято. Спершу йшли менші гурти хлопців, дівчат, і старших, потім щораз більші, а перед годиною 7-ою була вже залита народом не тільки ціла вул. Стрийська, але й усі ті вулиці, що ведуть до неї. Впорядчики Ділового Комітету спрямовували ту масу в порядку на площу трьома входами, всеж таки учасників було стільки, що останні групи й гурти паломників могли найти доступ на площу щойно к. год. 10, коли вже кінчилася Служба Божа. На щастя, обійшлося без більших інцидентів, коли не рахувати зачіпок львівського шумовиння, яке в кількох місцях ще в місті пробувало показувати свою „культуру", особливо супроти сільських дівчат. Однак гідна постава учасників свята не давала тому шумовинню більшого поля до попису, тому і вхід на площу і опісля похід містом відбулися незвичайно поважно, викликуючи просто подив у неукраїнців, та нескриване одушевлення серед українців.

На самій площі уставлювалися всі учасники свята до богослуження на призначені їм місця. Ліворуч заняли місця люди з деканатів Станиславівської Епархії, праворуч з Перемиської, а позаду, як оком глянути, учасники свята з Архиепархії Львівської. На самому переді визначено трибуни для членів Української Парляментарної Репрезентації, преси і представників центральних українських установ. Ціла площа зароїлася від пестрих вишивок, лугових і селянських одностроїв, а над ними маяв цілий ліс прапорів з написом „Українська Молодь Христові". В ріжних місцях величезної площі працювали українські санітарі під знаменем „Червоного Хреста", що всюди впадало в око. Одначе назагал, крім кільканацяти випадків омлінь, не мали вони поважнішої притоки до інтервенції.

АРХИЄРЕЙСЬКА СЛУЖБА БОЖА І ПРИСЯГА.

Архиерейська Служба Божа почалася в год. 8. рано. Відправив її Преосв. д-р Бучко в супроводі Преосв. Будки, протоігумена ЧСВВ. о. Ст. Решетила, о. кан. Лободича зі Станиславова, о. офіціяла Пясецького, о. кан. Томовича, о. кан. Ковальського, о. мітр. Базюка, о. кан. д-ра Лаби, о. кан. Лициняка, о. кан. Дзеровича й ін. Діяконували: о. Ґорчинський і о. д-р Костельник. Службу Божу передавали два меґафони, так, що чула її вся стотисячна маса вірних.

Перед Службою Божою посвятив Преосв. Будка стокількадесять прапорів, які стояли у двох рядах перед каплицею. Після посвячення хоружі перейшли з прапорами до своїх частин.

Велика деревляна каплиця на площі, що її спеціяльно збудовано на свято, виглядала імпозантно. Ціла вона була чудово прикрашена вінками і цвітами та килимами, а з даху її повівали чотири прапори з емблемами Христа. А довкола неї одно велике людське муравлище, що з побожністю й пієтизмом вслухувалося у прегарну нашу відправу, співи хору і проповідь, що її виголосив Преосв. Бучко.

ПРОПОВІДЬ ПРЕОСВ. БУЧКА.

В 1900-ліття смерти Христа бачимо, як сповняються слова Голгофтського мученика: Я переміг світ. Ми прийшли до Нього, щоби з нагоди 1900 довершення спасення людського роду віддати йому прилюдно честь і славу, яка тільки Богові належиться.

Це свято — Свято Цілого Українського Народу. В столиці галицької церковної провінції зійшлись ми нині, щоб тут перед Богом і перед світом засвідчити, що український нарід був вірний завжди Христові. А нині посвячує нашу молодь Христові, цвіт народу. Щоби ця молодь тільки Христові служила, щоби вона признала цю перемогу Христа. Христос переміг нас любовю вічною, божеською. Все, що Він зробив, все було для нашого відкуплення. Вказав нам міць нашого життя. Дав Христос свої заповіти, дав тайни свої, щоби дійти до тої остаточної цілн. Ми нині в 1900-літя того великого діла відкуплення, яке довершив Христос на Голгофті, ми складаємо Йому нині дяку. Нині в імени цілого нашого народу протестуємо перед Богом і світом проти тих, що відмовляють Христові належних Йому прав, протестуємо проти того царства антихриста за Збручем, протестуємо проти знущання над християнськими почуваннями українського народу по той бік Збруча. Віримо, що запевнення тих прав вимагатиме боротьби. Підіймаємо її. Стаємо в ряди лицарів

Христових, які мають привернути належні права Христові у світі, які мають закріпити царство Боже на землі. Молодь нашу віддаємо Христові на власність. Коли ми будемо з Христом, тоді переможемо, бо хтож буде проти нас?

Ти, дорога молоде, цвіте і надіє наша, зложиш нині у стіп Царя усі свої найкращі заміри, свою молодечу охоту та запал, на услуги Царя. Ми маємо бути гідні сини, гідні батьків наших. Від 1900 літ тягнеться боротьба в імені Христа. А нині ніхто не поклав стільки жертв в імя Христа, що український нарід. І тепер обороняє перед навалою антихриста.

Треба, щоби ми, віддаючи нашу молодь Христові, присягнули Йому вічну вірність.

Тепер зверніть свої очі на Рим. Там тепер папа Пій XI. молиться за нас і благословить український нарід, українську молодь. Його серце радіє, що тут на пограничу сатани, той нарід безталанний не падає духом, але здобуває стільки енергії, щоби перед світом заманіфестувати свою віру, надію на краще. Вчора прислав папа Пій XI. телеграму з найсердечнішими побажаннями для цілого Українського Народу, особливо для молоді. Ось його слова:

Святий Отець передає свої святі благословення для Української Молоді, що так величично заманіфестувала себе тим Святом. Благословить Св. Отець Ексцеленцію і всіх вірних, що йому підпорядкувалися.

В дальшій частині своєї промови еп. Іван згадав про значіння Католицької Акції. Віримо — сказав він — що під знаменем Христа і ми переможемо. А щоби витревати при Христі, мусимо бути свідомі Його Самого.

На закінчення проповіди заприсягнув владика тисячні маси на вірність Христові, при чому піднісся цілий ліс рук. До неба полинули такі слова з тисячних грудей: **Христе Спасителю! У 1900-ліття Твоєї Хрестної Смерти і Воскресення приріκаємо Тобі досмертну вірність. Так нам Христе допоможи!**

По проповіди відбулося на площі масове св. Причастія, до якого приступило кілька тисяч вірних. У тому часі співав на переміну хор і грали орхестри.

Після св. Причастія докінчив Преосв. Бучко з духовенством співану Сл. Божу і зараз потім почалася ще одна Служба Божа тиха. А вміжчасі впорядчики формували людей до походу.

ПОХІД І ДЕФІЛЯДА.

Похід з площі розпочався в год. 10.15 Розпочала його процесія церкви св. Юра, за якою ішло вище духовенство й оба львівські епископи. Дальше ішов хор питомців, Українська Парляментарна Репрезентація під проводом сеніора сен. д-ра А. Горбачевського, представники центральних українських установ і т. д. А за ними йшли непроглядні маси учасників стрійними рядами: наперед учасники зі Станиславівської Епархії, потім з Перемиської, а накінець з Львівської Архиепархії. Не маємо змоги вичислити нині хочби найважніші і найцікавіші ґрупи в поході, скажемо тільки, що був це справжній перегляд народньої ноші і чудових вишивок з цілої Галицької Землі. Публика, що приглядалася походові з обох сторін дороги, витала гучними оплесками кожну цікавішу ґрупу, а вже найгучніше здисципліновані ряди луговиків. Похід тягнувся **понад три години і взяло в в ньому участь по оцінці знавців напевно понад 50.000 осіб.** Щонайменше вдруге стільки було на площі, а потім приглядалося походові з боку.

Похід, співаючи ріжні церковні пісні, перейшов вул. Стрийською, Кадецькою, Коперника, Словацького, Сикстуською, Уейського під св. Юр, де переходячі відділи благословив з трибуни Ексц. Митр. Шептицький, що сидів в окруженні духовенства. Поруч митрополита ліворуч сидів голова УПР. і УНДО д-р Л. Левицький. Всі орхестри, які йшли в дефіляді, зупинялися за тою трибуною і приграваля до походу дальшим її учасникам. Звертала увагу чудова декорація церкви св. Духа і Духовної Академії при вул. Коперника, обі вбрані фестонами, ґірляндами і диванами. Побіч входових дверей до церкви красувався великий образ пок. арт. П. Холодного, найкращий твір того мистця, що приковував до себе очі всіх дефілюючих.

Закінчилася дефіляда многоліттєвим на честь Митрополита, яке вніс о. ректор д-р Йосиф Сліпий, а відспівав хор питомців, і католицьким гимном.

Вечором відбулася у Вел. Театрі святочна академія. Звіт із неї разом з іншими подробицями свята подамо в завтрішньому числі.

НЕ СТАРІ, А МОЛОДЬ!

Відмова частини українського студентства від участи у святі та заборона шкільної влади щодо участи в поході шкільної дітвори підсунула декому сумнів, чи свято, скликане під гаслом „Українська Молодь Христові" буде справді святом молоді. Ці сумніви проявилися м. і. у карикатурному рисунку в одному українському сатиричному журналі, в якому учасників походу свята У. М. Х. представлено як самих старців. Виправдуючись перед гострими закидами, що розляглись під адресою того журналу і його несмачного жарту, його видавництво й редакція ще в суботнішньому числі „Нового Часу" покликувалася на „парадоксальне явище", що свято „молоді" „відбудеться без молоді". Наскільки легкодушним був цей здогад і який глузд був згаданої злобної карикатури, доказом на це є звіт у надзвичайному недільному виданні того самого „Нового Часу", якого автор признав уже, що „це українська молодь з усіх сторін Сх. Галичини напливала на Свято Христа", і де той автор захоплювався „обновленою молоддю".

Так, справді, може який 1 відс. учасників походу та приїзжих із краю — це були старші громадяни, які зрештою теж грали лише ролю провідників, керманичів чи орґанізаторів. Решта — це була сама молодь, парубки й дівчата, переважно молодь сільська, і саме цей момент є мабуть моментом найбільш суттєвим у святі: він доказує величезний вплив Церкви і старшого відповідального громадянства на найвартісніший під моральним оглядом сільський молодечий актив, та з другого боку підкреслює справді величезні етичні вартости тієї сільської молоді: її патріотизм, релігійність, дисциплінованість, самопожертвованість (далека дорога пішки, голод і невигоди), амбіцію, гін до ладу і порядку та почуття краси (у деяких ґрупах справді мистецьки прегарна народня ноша). Ні, це не було свято „старих для старих" — це було виключне свято молоді — всупереч поглядам і бажанням деяких львівських молодих, які від того свята відпекались: вони теж остали поза бортом, на смуток усім іншим та на найбільший стид їм самим...

НІ ОДНОГО ПОЗАЛЬВІВСЬКОГО ЕПИСКОПА.

Як відомо, поклик до Свята У. М. Х. підписали всі князі української греко-католицької Церкви, всі без вімку члени греко-католицької церковної ерархії на Галицькій Землі. І тому за цим покликом пішли деканати, парохії і маси вірних усіх трьох епархій. Приїхали залізницею, фірами та здебільша йшли пішки з гуртом своїх парохіян сотки нижчих духовників. Але на превелике диво — не приїхав ані один позальвівський епископ, із станиславівської та перемиської епархії. Не було теж поважних і численних репрезентацій **капітул** тих епархій, не кажучи вже про греміяльний приїзд.

Цей факт кидався надто в очі своїм і чужим, щоби не належало просто до журналістичного обовязку зазначити його. Не маємо інформацій, з яких причин так сталося і не станемо повторяти сплетень. Ми певні, що з уваги на надзвичайно гнітуче враження, яке зробив на маси вірних і рядового краевого духовенства факт відсутности епископів двох епархій у всенародньому релігійному святі, учасники того свята, греко-катол. вірні та ціле українське громадянство дістане авторитетне пояснення, яке покладе край жалюгідним поголоскам, що їх використовують лише чинники ворожі нації і Церкві.

СКІЛЬКІСТЬ УЧАСНИКІВ.

Цілком докладно вирахувати число учасників масової кількадесятитисячної маніфестації — це річ, звичайно, неможлива. Всеж, стосуючи прийняті в таких випадках засади приблизного обрахунку, можна й у даному випадку устійнити більш-менше вірне число учасників.

І так площа „Сокола-Батька" біля Стрийської рогачки у Львові має 56.000 кв. метрів. Та величезна площа (себто обі її частини, розділені барерами) була вщерть виповнена масами народу, так, що було просто неможливо крізь ту масу пробиватися і вдавалося це щонайвище священикам, які протискалися до вірних, що бажали причащатися. Отже рахуючи скромно по 2 особи на 1 кв. м. — маємо 112.000 осіб. До того треба взяти під увагу, що яких добрих 10.000 осіб не ввійшло на площу, лише залишилося на вул. Стрийській, головно у відтинку поза головним вівтарем, що стояв недалеко 3-ої брами. Таким робом без ніякого перебільшення можна ствердити, що на площі Сокола-Батька і біля неї було **понад 100.000 людей.**

Та цифра згоджується з підрахунком учасників походу та незорганізованих юрб народу. І так дефіляда перед трибуною з Преосв. Митрополитом Шептицьким на пл. св. Юра, себто у тому місці, де ряди йшли за рядами ні на мить не зупиняючись, тривав точно **три години 10 хв.** Такою ходою, якою ішла дефіляда, йдеться 5—6 км. на годину. Таким робом **похід був простягнений на 15—18 км.** — і це згоджуеться. Приймаючи, що один ряд (пересічно одна чвірка) займав 1 метр (а ряди йшли на пл. св. Юра досить густо, при чому ряди мали іноколи по 6—8 осіб), дістанемо цифру **60.000—72.000 учасників походу.** Трохи менша цифра входить коли ствердимо, що на 1 хвилину минуло трибуну на пл. св. Юра пересічно 60 рядів по 4 ос. (240 осіб). Тому, що дефіляда тривала, як ми згадали, 3 год. 10 хвилин (190 хвилин), виходить, що у дефіляді брало участь **45.600 осіб.** Устійнюючи пересіч, можна прийняти якнайбільш імовірну округлу цифру **50.000 осіб — учасників орґанізованого походу. Щонайменше других стільки осіб** ішло збитою лавою тротуарами, куди їх вічно відтискали впорядчики й поліція, очищуючи вулиці з усіх, хто не йшов за процесіями і парохіями чи громадами.

Щодо участи львовян і людей з краю, то можна приняти, що з українців Великого Львова (65.000) явилася на площу Сокола-Батька половина: вся інтеліґенція, всі орґанізації, брацтва і т. д. Це була якраз одна третина присутніх. Щонайменше дві третини, себто **поверх 60.000 осіб приїхало і прийшло з краю.** Це відчувалося теж на кожному кроці: Львів раптом зробився у суботу й неділю „тісний" і „густий", а українська мова ніколи так голосно скрізь не лунала, як в оцих двох днях!...

—o—

ППС. і НПР. не візьмуть участи у виборі президента.

Пленум парляментарного клюбу ППС. ухвалило не взяти участи в Національному Зібранні, яке відбудеться в понеділок задля вибору президента Польщі. Мотиви цієї постанови податуть нині.

Подібне становище заняла НПР. Ендеція ще в суботу ухвалила відповідну постанову, та ще не подала її до відома. Здається, що ця ухвала покривається з виступом пос. Рибарського, який участь Стронніцтва Народового у виборі президента зробив залежною від розписання нових виборів до сойму та сенату.

У хадеції заноситься на розлам. Одна група хд. парляментаристів не годиться на ухвалу своєї нач. ради, яка заявляється за бойкотом Нац. Зібрання і візьме в ньому участь. Колиб це сталося, то це було би заявою недовіря для провідника ХД. сен. Корфантого.

Кажуть, що опозиційні посли, які не візьмуть участи в виборах, впишуться на лісті присутніх, щоби не стягнути на себе евент. репресій, передбачених, або які можуть бути передбачені в реґуляміні Нац. Зібрання.

—o—

Вже є проєкт сплати довгів.

ПАРИЖ, 7. V. ПАТ. У поінформованих колах кажуть, нібито Білий Дім опрацював уже після виїзду Еріота загальний проект реґуляції довгів, які належаться Зл. Державам. Проект передбачує одноразову річну сплату, якої 1/3 частину заплатили би в золоті, 1/3 в облігаціях, які можна би зараз реалізувати, а решта у свідоцтвах, які сфінансував би Міжнародній Банк Виплат. Загального числа довгів не зредукували би, а змінили би лише так, що уневажнили би попередні та біжучі проценти.

—o—

Манджурія грозить війною Радянщині.

ТОКІО, 7. V. ПАТ. На основі вісток з міродатних джерел радянський уряд мав запропонувати Японії на продаж східно-китайську залізницю за 300 міліонів рублів золотом. Кажуть, що Японія схильна розглянути японську оферту, оскільки ціна продажі не переступить 90 міліонів ен. Одначе військова влада є за відложенням справи, аж ціна буде знижена.

ХАРБІН, 7. V. Нову ноту уряду Манджуко до радянського уряду, що домагається негайного звороту ваґонів і паровозів, що належать до східно-китайської залізниці, та квестіонує права Радянщини, уважають тут ознакою передвоєнної акції та ще більшого напруження відносин між обома державами.

Наслідком неясного тексту умови з 1924 р. радянські права уважають японці сумнівними, тому, що походять з царських часів. На основі інтерпретації японського уряду Радянщина є новою державою, що не має ніякого правного звязку з урядами давної царської Росії.

—o—

„Політичне самогубство".

ЛОНДОН, 7. V. ПАТ. З Вашинґтону повідомляють, що провідники демократів у палаті репрезентантів згідні в цьому, що предложене през. Рузвельтом скреслення або редукція воєнних довгів рівнялося політичному самогубству. Ґрупа демократів, до якої належать Рейні та Бирн (яка небаром матиме наради з Рузвельтом) вірить, що таке предложення доведе до революції конґресу проти президента. Три четвертини членів палати зобовязалося відкинути внесення про редукцію або відложення речинця платности.

IV. Зїзд українських природників і лікарів.

Пополудні першого дня Зїзду. — Другий день Зїзду. — Реферати. — Ухвалення резолюцій. — Закриття Зїзду.

В суботу 6. травня пополудні відбувалися засідання секції лікарів, живої природи та ґеоґрафії і математики та фізики. В год. 20.30 відбулася в салях „Уніону" спільна вечеря для учасників Зїзду.

В неділю 7. травня ранком засідання усіх секцій продовжувалися. Деякі реферати повідпадали. З цього приводу, як також тому, що учасники Зїзду бажали ще побачити святочний похід „Українська Молодь Христові", президія Зїзду постановила закрити Зїзд ще передполуднем, а не в 18. год., як зпочатку передбачували.

II. спільне засідання всіх секцій відбулося в 12. год. в салі „Української Бесіди" після зложення звітів із засідань усіх секцій і ухвалення резолюцій. Зі звітів виявляється, що на секції лікарів виголосили 15 рефератів, на секції живої природи та ґеоґрафії 13 рефератів, на секції математики та фізики 9 рефератів. З ухвалених Зїздом резолюцій важніші ці резолюції, в яких Зїзд уважає вказаним видання ґеоґрафічно-статистичного атлясу України і сумежних країв, пропонує заснувати спеціяльне товариство для попирання української науки, прохає відповідні українські установи подбати про спеціяльну охорону Липової Алеї в Станиславові та деяких частин Ґорґанів, як гідних такої охорони памяток природи. Вкінці Зїзд прохає Наукове Товариство ім. Шевченка перевести реєстрацію усіх українських наукових працівників.

Після ухвалення резолюцій **д-р Володимир Левицький** закрив IV. Зїзд українських природників і лікарів, висловлюючи від себе бажання, щоби слідуючий V. Зїзд, який має відбутися за 2 роки, приніс ще кращі висліди.

Слід з приємністю зазначити, що реферати, виголошувані на секціях, а головно на секції математики та фізики, стояли на високому рівні.

Українські оселі в Югославії.

Від Ред. В першому числі „Рідного Слова", часопису для українців Югославії, поміщена під цим наголовком стаття, яку, думаємо, прочитає з цікавістю кожний українець. Передруковуючи ту статтю, зазначуємо, що крім вичислених у ній осель з українським населенням, яке походить з Галичини, є ще в Югославії майже вдвоє стільки осель, в яких живуть українці, що переселились туди із Закарпаття. Потреби цих останніх обслуговує тижневик „Руски Новини", друкований у бачванському діялекті.

Коли перед 40 роками почали наші люди переселюватися з Галичини до Босни і Славонії, часелювали вони в Босні повіти Дервента, Прнявор, Банялука і Приєдор, а в Славонії повіти Брод на Саві і Новска.

Хоч ті повіти сусідують між собою, то все таки український нарід не запосів у новій своїй вітчині суцільного кусника землі, а це тому, бо на диво наші люди не уважали на те, щоби бути **в однім селі разом**, але кожний вибирав собі місце без огляду, чи там вже є наші люди, чи ні... Так сталося, що нині не маємо ми ані одної громади, котра була би чисто **наша**, а мало й таких сіл, де би наші мали більшість. Розсипались наші люди по Босні і Славонії, як те сухе листя в осени...

Тому то й дотепер ми дуже мало одні про других знали. Наше „Рідне Слово" має властне між іншим і ту задачу, щоби розсіяних українців у Югославії злучити до одної громади, запізнати їх між собою, щоби кожний з нас був свідомий того, що нас тут є спора купа і що ми не такі слабенькі, як нам здається.

Подаємо тут перегляд наших осель по парохіях, бо наші греко-кат. парохії — це тепер **єдині наші** орґанізації, єдині наші громади, по котрих нас інші знають і пізнають.

БОСНА.

Донедавна були в Босні всього чотири наші парохії. В останніх часах, вже по війні, заснував дбайливий наш Преосв. єпископ д-р Діонізій Няраді, котрий є правдивим нашим батьком, пять нових парохій, так, що в Босні маємо нині 9 наших греко-кат. парохій. У Славонії є три ще передвоєнні парохії, так, що всіх наших українських парохій є в Югославії 12. У всіх є священиками наші священики, галицькі українці.

1. **Дервента.** Це одна з наших наймолодших парохій, основана щойно 1930 року Преосвященим Діонізієм. Має 700 душ. Земля там несогірша, до того близькість міста людям дуже на руку. Церкви своєї люди ще не мають і відправа відбувається в латинській хорватській церкві в Дервенті. В **Каледровцях** збудували минулого року гр.-кат. каплицю, котра чекає на своє викінчення. Парох о. С. Слиж.

2. **Прнявор.** Це найстарша наша парохія в Босні. Має гарну церкву, побудовану в нашім ріднім стилі. Душ 1.700. Парох і декан о. Гр. Біляк, одинокий з перших священиків, що приїхали ще перед війною з Галичини, аби тут бути батьком і дорадником наших бідних переселенців. Його заслуги для нашого народу в Босні величезні. Ґрунт коло Прнявора добрий і людям жити не так прикро, як по інших наших босанських оселях.

3. **Лепениця.** Це теж нова парохія недалеко Сави, що передтим була частиною прнявορської парохії. Священик о. Матус. Ані церкви, ані парох. дому ще нема. Душ 700.

4. **Лішня** — друга нова парохія відділена від Прнявора. Положена при гостинці з Прнявора до Банялуки. Має вже нову церкву. Священик о. Якимів. Душ 650.

5. **Деветина.** Положена далі на захід від Лішні. Церква спільна з римо-католиками. Є гарний парохіяльний дім. Це одна з найстарших босанських парохій. Священиком є о. Мих. Юристий. Околиця менше врожайна. Душ 1.500.

6. **Стара Дуброва.** Також стара наша парохія в Босні, в гористій околиці. Ґрунт слабо родить, нарід бідний, бо прийшов на так звану „царовину", значить на ґрунт, зарослий кущами, котрий давала босанська влада даром. Зараз по викорчуванні земля родила, та пізніше вода що ліпшу землю позабирала, позмивала і тепер родить дуже скупо. Священиком є о. Левицький. Душ 750.

7. **Камениця.** Це наймолодша, щойно минулого року заснована парохія. Край такий самий убогий, коли не гірший, як у Дуброві. Колись там був монастир наших черців Студитів, оснований Митрополитом Шептицьким. Та черці з ріжних причин не могли там утриматись і тепер там парохіяльна церква. Священик о. Легеньκий. Душ 700.

8. **Банялука.** Це більше місто й осідок Врбаської бановини. В самім місті наших людей небагато, зате сюди належать наші села: **Яблан, Церовляни й Опсечко.** Донедавна був у Банялуці окремий Апостольський Адміністратор для наших босанських переселенців. Душ 1.500. Парох та еп. вікарій о. Латкович, хорват, відомий приятель українського народу.

9. **Козарац**, одна з тих чотирьох найстарших наших парохій. Має новий парохіяльний дім. Церква стара і саме тепер збираються наші братя в Козарцю будувати нову. Священик о. Мих. Костюк. Душ 1.100.

Це наші головні осередки в Босні. Крім того є ще в Босні розсіяні українські родини в **Сараєві** в копальні заліза **Вареш, у Завідовицях** та інших місцях.

СЛАВОНІЯ.

До Славонії почали наші люди приїздити з Галичини теж перед 50 роками. І тут вони не заселили разом кількох сіл, але розбрилися по кільканацятьох селах від Броду аж поза Новску, так, що ніде не створили українського села і лише в Каніжі й Липовлянах наших більша громада разом.

10. **Каніжа.** Село на захід від Броду в рівнині недалеко Сави. Земля тут досить добра, наші люди середньо заможні, старші ще тримаються свого, а молодь, на жаль, нагло відчужується, хоч не так скоро, як по інших селах, де наших родин менше. За церкву служила в Каніжі дотепер одна хата, та вже цього року задумують каніжани виставити собі новий Дім Божий. Душ 800. Священик о. Микола Оряс.

11. **Сібінь.** Це найбільше розкинена наша парохія у Славонії, бо сягає зпоза Броду аж по Нову Ґрадишку. Священик о. Мих. Черняк мешкає в Сібіні, маленька каплиця є в **Андрієвцях.** Гарну каплицю побудували ще перед війною наші люди в **Буковлю,** а по війні в **Маґіць Малій.** Душ 1.150.

12. **Липовляни.** Каніжа і Сібінь віддалені від себе всього 8 км., зате третя славонська парохія Липовляни висунена далеко на захід аж за Новску вже недалеко Загребу. Тому то й люди з цеї парохії живуть цілком відокремлено від інших наших сіл. Мають гарну нову церкву. В Липовлянах є крім наших людей з галицького Поділля ще й наші брати з Лемківщини, котрі, треба їм признати, дуже твердо тримаються свого. Душ 1.000. Священик о. Максим Буйло, котрий виробив такий гарний заголовок для нашого „Рідного Слова".

Оттак подали ми тут коротенький огляд наших кольоній у Югославії. Читачі можуть бачити, що нас у Югославії спорe число, бо близько 15.000

КОМУНІКАТ ПРО СПРАВИ, ЩО ГНОБЛЯТЬ СВІТ.

ВАШИНГТОН, 7. 5. ПАТ. У висліді розмов през. Рузвельта з делеґатом Італії Юнґом оголосили спільний комунікат: Із глибоким вдоволенням ствердили повну схожість наших думок на справи, що гноблять світ. Завдання світової економічної конференції є таке символічне та тяжке, що всі народи повинні приступити до неї якнайщиріше та найпильніше, аби довести до успішних вислідів. Конференція не може покінчитися невдачею. Всі народи повинні співпрацювати зі собою та старатися вимінути шлях, який на випадок неуспіху конференції станув би перед світом. Цей шлях це самособою загострення господарської війни. Ми згідні в цьому, що політичне вспокоєння є справжнім чинником для стійкости господарських відносин і що економ. розброєння може статися лише в світі, в якому можливе є мілітарне розброєння. Розем в митній ділянці є основною річю. Ми згідні, що устійнену міру вартости треба привернути й думаємо, що такою мірою є золото.

—o—

Чистка бібліотек.

В Берліні розпочалася в суботу акція очищування бібліотек із заборонених авторів. Пять комісій, зложених із студентів вищих шкіл, вирушило вантажними самоходами на місто й переводило ревізії наперед у публичних читальнях і випозичальнях книжок. Сконфісковані книжки будуть спалені в середу на площі перед оперою.

Чистка обіймає м. і. таких авторів: Маркс, Бебель, Лясаль, Т. і Г. Ман, Ферстер, Аптон Сінклер, Шальом Аш, Людвіґ, Фойхтваґнер, Ремарк, Шніцлер, оба Цвайґи, Енґельс, Кавтський, Ленін, Сталін, Зіновєв, Ратенав і ін. Спеціяльну увагу звертали на книжки інституту Магнуса Гіршфельда для наукових дослідів сексуольоґії. Сам інститут замкнули.

—o—

По широкому світі.

— В Будапешті розпочався процес проти 26 професорів, адвокатів і студентів, обвинувачених в комуністичному замаху.

— На університеті в Ясах прийшло до бійки між націоналістичними студентами і жидами.

— Ганді, як повідомляють з Бомбаю, зачинає в понеділок голодівку на знак протесту проти гноблення паріясів гіндусами.

—o—

Самогубство посла.

БЕРЛІН, 7. V. ПАТ. Довголітній посол до райхстаґу та голова німецько-національної фракції Оберфорен застрілився з револьверу. Оберфорен уступив недавно наслідком конфлікту з Ґуґенберґом. Мав 52 роки а був послом від 1920 р.

НОВИНКИ

— **Летючки. ПАТ повідомляє:** Перед Богослуженням на майдані Сокола Батька при вул. Стрийській у Львові, перед воротами майдану розкинено комуністичні летючки. Сторожа свята позбирала ті летючки та подерті разом із агітатором, якого придержали, віддала поліції. Його замкнули в поліційному арешті.

— **Нич у вязничному шпиталі.** В суботу перевели Степана Нича з головного шпиталю до вязничного. Як зачувати, ведеться проти нього

Куток мови.

Замісць: зарядити, зарядження (польс.), треба: **доручити, припоручити, наказати.**

Замісць: являється (рос.) представником, треба: **є...** „Являється" має у нас значіння: появлятись; нпр.: Після довгої неприсутности він явився у товаристві.

Замісць: беграничний (рос.), треба: **безмежний, безмірний, безкраїй.**

Замісць: борба (рос.), треба: **боротьба, бій, борня.**

Замісць: голосити принципи (під впливом польського „głosić"), треба: **проголошувати, розголошувати, проповідувати, оповіщати.** „Голосити" значить у нас: плакати, ридати.

Замісць: сконстатувати (польс.), треба: **ствердити.**

Замісць: клич (рос.) на Вел. Україні вживають скрізь: **гасло** або **поклик.**

Замісць: урядити (польс.) або устроїти [illegible] ву, треба: **влаштувати, уладити, дати** [illegible] **способити.**

нагле доходження за намірений замах на поліційного аспіранта Цесельчука. Речинець головної розправи буде визначений залежно від стану здоровля вязня.

— **Хотів убити жінку.** До Фр. Зиделка на Левандівці прийшов із провінції у гості Сим. Процьків із жінкою. Коли в суботу всі спали П. ударив свою жінку обухом сокири в голову. На крик раненої всі інші унешкідливили Процькова та передали його поліції. Ранену жінку відвезли до шпиталю. Процьків зізнав на поліції, що хотів пімститися на жінці за це, що вона несправедливо підозрівала його нібито він мав любовні зносини з пасербицею.

— **Пожежа в копальні нафти.** 7. травня вибухла пожежа в копальні нафти „Віліям" у Бориславі. Згоріла почасти кітлівня. Шиб урятували. Шкода велика.

— **Всюди зловживання.** Спеціяльна слідча комісія, що викрила зловживання у вогневій сторожі у Варшаві, впала на сліди нових величезних зловживань. Вони значно більші від попередніх. Великі зловживання викрито у варшавському спортовому союзі. Допустився їх урядовець, що пропав без сліду.

— **Не буде відтисків пальців.** Розпорядок бувш. міністра праці в Гуверовому кабінеті, Довка, що від 1. травня ц. р. всі еміґранти, які приїздять до Зл. Держав, мають давати відтиски пальців, през. Рузвельт скасував наслідком протестів суспільних організацій.

— **Великий шантаж.** Як повідомляють із Ню-Йорку, бандити, які вхопили перед кількома днями доньку американського короля сталі Мекольта, віддали дівчину, одержавши окуп у висоті 80.000 дол.

Відозви й комунікати.

Комітет допомоги бідним дітям еміґрантів з В. України до українського громадянства.

Тринацятий рік минає від хвилини, коли під ударами східного ворога — червоної Москви наші брати з Великої України, дехто з родинами, залишили свої оселі і розбрелися по цілому світі як вигнанці — політичні еміґранти. Всі вони матеріяльно незабезпечені і тяжкою працею здобувають собі кусок хліба, але світова кріза відбилася в першу чергу на еміґрантах: вони перші потратили працю, запанувала серед них біда, розпука... Не можуть вони дістати допомоги із свого краю, де червоні кати пліндрують і донищують усе, що тільки має на собі ознаки українства.

В найгіршому і просто жахливому стані перебувають діти. В Польщі перебуває тепер понад 2.500 дітей еміґрантів до 14 років. Є між ними багато сиріт, які порозкидані мов ті кленові листочки, а люди байдуже і безжалісно топчуть їх ногами. Більшість тих дітей народилася на вигнанні в таборах, вони виховуються поміж чужими, без родинного тепла і вянуть мов ті ростини, що їх перенесено на чужий ґрунт.

Поспішім їм з помічю! Рятуймо їх від денаціоналізації та фізичної смерти!

Святкуємо ювилейний рік Христа.

Найбільшим і найціннішим дарунком Христові — буде негайна поміч цим найменшим, котрих Він так любив.

Зближаються літні вакації, коли всі діти будуть тішитися радістю відпочинку на свіжому повітрі в проміннях рідного сонця. А для бідних маленьких вигнанців не буде потіхи.

Нашим християнсько-національним обовязком є забрати частину цих дітей, бодай найбідніших, на літні вакації, щоби зміцнити їх фізично і морально. Отже хто мав би охоту поспішити з допомогою в забранні дітей на літні ферії, прохаємо зголоситися, зазначуючи, кого бажають взяти — хлопчика чи дівчинку і в якому віці. Всіх, що не зможуть примістити у себе цих дітей, прохаємо надіслати хочби невелику грошеву жертву на вакаційну оселю.

Віримо, що не буде ані одного українця, ні одної матери українки, що байдуже поставилися до помочі бідним еміґрантським дітям.

Комітет Брат Братові в Перемишлі,
Ринок ч. 14.

—o—

Дописи.

РАВА РУСЬКА.

Руйнуюча робота пароха-москвофіла. Нема, здається, в равському повіті села, яке переживало би стільки, що Лаврикір. До недавніх часів село те було кацапською твердинею в Равщині, а то тому, що парохами на місці були все москвофіли, які своєю працею і впливом зуміли задержати тих людей при москвофільстві. До тих священиків належав м. ін. колишній парох Лаврикова о. Мінчакевич. Треба признати, що хоч о. Мінчакевич був завзятим москвофілом, але був він також ідейним громадянином і дбав про добро своїх парохіян та старався виховати їх і в парі з тим піднести село економічно. Що так воно було, вказує на це збудований серед села величавий дім, у якому була приміщена колись найкраще зорганізована чи не в цілому равському повіті споживча кооператива, молочарня, млин та читальня ім. Качковського. Всі ті установи розвивалися навіть добре так довго, як довго провід їх мав о. Мінчакевич, його внук Мохнацький та о. Осмиловський. Коли ж не стало в селі людей, які вміли повести роботу, життя в Лаврикові почало поволи завмирати, а нині село опинилось над берегом пропасти. Зліквідовано кооперативу, молочарню, млин, а дім, у якому всі ті установи були приміщені, обтяжений довгами і то на такі високі квоти, що перевищили білянсову вартість усього майна. Внаслідок цього не лише завідуючі органи будуть доплачувати грубі гроші, але й невинні члени-громадяни Лаврикова потерплять матеріяльно за пороблені втрати. Вину за те поносить у першій мірі теперішній парох, „істинно-русскій" о. Венгринович. Він, як кажуть селяни, не лише причинився до руїни кооперативи, молочарні, млина і т. д., але й занедбав під кожним оглядом свою парохію (а не треба забувати, що в сусідньому селі Городжеві є православя!). Що о. Венгринович своєю нерозумною роботою відпихає та обурює дальше громадян Лаврикова не лише під оглядом національним, але й під оглядом релігійним, нехай послужать для приміру лише два останні подвиги о. Венгриновича. В селі існує читальня ім. Качковського на папері (в цілому равському повіті на папері існує всіх таких читалень ще 3). Членами тої читальні є в більшости ідейні українці, що ведуть роботу по вказівкам філії „Просвіти" в Раві Руській. Коли на останніх загальних зборах тої читальні члени вибрали до виділу самих ідейних українців, затривожений о. Венгринович вніс до староства жалобу, в якій ствердив, що читальня опинилася в руках „вавротсців" і просив, аби староство уневажнило загальні збори та поручило скликати другі заг. збори. Староство анулювало вибір виділу, а постерункові, які явилися на зборах, помагали виключати українців з членів читальні. Показалося, що треба було хіба всіх виключити з читальні, а залишивсяб був сам о. В., бо членами читальні були всі українці. Одначе все те не помогло о. Венгриновичеві. Члени-селяни вибрали і надальше до виділу читальні ідейних українських громадян, які вестимуть правильно культурно-освітню роботу. Другим нетактовним виступом о. В. був отсей: Громадянка Лаврикова-Кіптів Персониха Оленка купила як жертву до церкви дві хоругви з жовто-блакитними лентами. О. Венгринович жертву приняв, посвятив, а за якийсь час здіймив ленти з хоругов і заложив трибарвні російські. Доходило до того, що підчас Служби Божої о. В. здіймав з хоругов ленти жовто-блакитні і завішував ленти російські. Такою „работою" довів о. В. до того, що обурені селяни хотіли забрати зі своєї церкви хоругви і передати їх до сусідньої парохії, тимбільше, що в неділі і свята з жалю й обурення на о. В. не йдуть на богослуження до своєї церкви, але ходять до сусідніх парохій, віддалених від Лаврикова по 10 і більше кільометрів. Селяни, розуміється, внесли знову жалобу до консисторії (вже втрете) і чекають на полагодження справи. За це о. Венгринович мститься на них і доносить на них до ріжних органів влади, а за хоругви доніс до суду. Подаючи це до публичного відома, сподіємося, що Львівський Ординаріят вгляне нарешті у відносини в парохії Лаврикір і забере собі такого пароха з равського політу, що своїм нетактовним поведенням і ріжними потягненнями деморалізує громадянство та приготовляє ґрунт для сельробівських і штундівських організацій.

—o—

СПОРТ.

УКРАЇНА — СЯН 5:4 (3:2).

Україна: Бутель; Миськів, Олійник; Цимбала, Кіцила, Сушко; Магоцький (Вовк), Воробець, Кльош, Лисик, Максимів.

Сян: Качмар; Романець, Хрущик; Гібалевич, Федорович І., Макар; Макаруха, Побідинський, Федорович II., Партика, Біницький.

Сян запрезентувався дуже добре. Грає добре комбінаційно, грачі розпоряджають незлою технікою і грають дуже амбітно. Справедливий був би ремісовий вислід. Найліпшою частиною дружини це напад, де перші скрипки грав лівий лучник Партика. Добрі також оба крайники. В помочі найліпший Гібалевич. Оборона мала багато слабих моментів. Гра України не могла вдоволити; брак амбіції і слаба форма майже всіх грачів є причиною, що дружина чорно-червоних не дописує. Слабо грала поміч, а спеціяльно Кіцила, котрий майже не існував. Цимбала не багато кращий. Сушко, котрий грав другий меч з ряду був ще найкращий. В нападі подобалися лише Кльош і Воробець. В обороні добрий твердий Олійник. Миськів грав ліпше як У Стрию. Бутель не поносить вини у стрілених голях.

Сян спочатку атакує, але стріли йдуть в авт. В 11 хв. Партика стріляє перші ворота, у 18 хв. Кльош вирівнує. В 38 хв. паде другий голь для України зі самовбийчого стрілу оборонця Сяну. В 41 хв. Магоцький добуває треті ворота, а в 44 хв. Макаруха стріляє другі ворота для Сяну. По зміні піль Україна завзято атакує і добуває двоє воріт у 8 хв. Воробець, у 14 хв. Кльош. Сян не бентежиться, лише відповідає добре обдуманими потягненнями нападу і добуває у 27 хв. ворота зі стрілу Партики і у 32 хв. найгарніші ворота дня стріляє Біницький головкою по корнері.

Видців около 400. Суддя п. Меллер.

УКРАЇНА II. — ДНІСТЕР (САМБІР) 4:3 (1:2).

СПОРТОВІ ВИСЛІДИ З КРАЮ.

ВАРШАВА. **Львів — Варшава 1:1 (1:1).**

КАТОВИЦІ. **Полудне — Північ 1:0 (0:0).**

ЛЬВІВ. **Кляса А. — Кляса Б. 4:1 (1:1).**

КРАКІВ. **Краків — Шлеськ 3:1 (2:0).**

ЛЬВІВ. **Рекорд — Гасмонея 3:1 (0:1).**

МІЖНАРОДНІ ЗМАГАННЯ.

БІЛГОРОД. Субота. Гаск — Варшавянка 2:0 (1:0).

БІЛГОРОД. Неділя. Београдський С. К. — Варшавянка 4:0 (0:0).

АМСТЕРДАМ. Данія — Голяндія 2:1.

ДУЖАННЯ.

Хід дужань у Спортовому цирку в неділю був такий: Келер у 17 хв. поборов Будруса. Чая переміг у 13 хв. Громова. Пошов уже в 6 хв. поклав варш. змагуна Міщу. Боротьба Ґрабовського з Кравзером нерозіграна. В боксерськім мечу розігранім між Ґросом і Кваріяніем переміг на пункти Ґрос.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Міський Театр.

Понеділок, 8. травня год. 7.30 веч. „Викрадена наречена".

Вівторок, 9. травня год. 7.30 веч. „Викрадена наречена".

Театр Ріжнородностей.

Понеділок, 8. травня год. 7.30 веч. „Шукаємо талановитого вломника".

Вівторок, 9. травня год. 7.30 веч. „Шукаємо талановитого вломника".

Спортовий Цирк, вул. Пелчинська (біля Тенісового Т-ва) виступи міжнародніх змагунів-атлетів. Початок год. 8.15 веч.

Кіна.

АДРІЯ: „В тайгах Сибірі".

АПОЛЬО: „Кохання та пімста донського козака".

АТЛЯНТИК: „Під Твою оборону".

КАСІНО: „Мущини в її житті".

КОЛІСЕЙ: „Що може Париж", ревія „Парада без зірок".

КОПЕРНИК: „Син джунглів".

МАРУСЕНЬКА: „Син джунглів".

МІРАЖ: „Чар її очей" (Дж. Гейнор, Фарел).

ПАЛЯС: „Їх Ексцеленція субект".

ПАН: „Любощі князя" та ревія.

ПАСАЖ: „Кабірія" (на основі Д'Анунція).

ОАЗА: Нечинне.

СТИЛЕВЕ: „Наші невинні наречені", ревія: „Щось для кожного" (виступ ревієвої трупи „Аркадія" Ант. Качоровського). Початок ревії в 4., 6.30 і 9. год.

ХИМЕРА: „Пімста Тонга".

УТІХА: „Остання парубоцька ніч" і ревія: „Ах, ті ноги!"

Закордонне радіо.

Понеділок, 8. травня 1933.

Братислава (279,3) 16.10 Концерт, **Бреслав** (325) 16.20 Оп. музика, 19.00 Нар. шлеські пісні; **Штутгарт** (360,6) 18.25 Селянин і його світ, 20.00 „Розбійники" Шіллера; **Білгород** (429,7) 15.00, 16.00 Нар. музика, 20.00 Хор хлопців (зі Загребу), **Рим** (441,2) 17.30 Концерт (есп. і мехіканські пісні); **Відень** (518,1) 17.25 Сонати. 19.00 Концерт, 21.30 Музика, спів; **Мінхен** (532,9) 20.05 „Севільський цирульник" оп. Росінія; **Харків** (937,5) 8.30 Трубна орхестра, 10.00 Концерт для дітей, 13.50 Радіокомпозиція, 15.10, 16.00, 21.30 Концерт, 17.25 Трансм. з театру, **Москва** (1000) 17.25 „Фавст" оп. Гунода (Досв. 720 м.).

Вівторок, 9. травня 1933.

Братислава (279,3) 17.20 Віольончеля. **Копенгаген** (281,2) 20.00 „Княжна чардаша" оп. Кальмана; **Штрасбург** (345,2) 20.30 Галевий вечір, **Льондон** (358) 19.40 „Кавалір рожі" оп. Р. Штравса, **Штутгарт** (360,6) 21.30 Нар. музика, **Гельсінгфорс** (368,1) 18.15 Спів, 19.05 Віольончеля; **Білгород** (429,7) 15.30 Фортепян (югосл. композитори), 16.30 Нар. пісні; **Рим** (441,2) 20.15 Сп. концерт, **Лянгенберг** (472,4) 12.00 Нові нім. нар. пісні, 20.00 Концерт Брамса (Сіґеті), 20.50 „Бастіен і Бастієна" оп. Моцарта, **Відень** (518,1) 15.55 Солісти, 20.55 Концерт; **Будапешт** (550,5) 19.30 „Масковий баль" оп. Вердія, **Харків** (937,5) 9.00, 12.00, 16.10, 18.00, 19.00 Концерт, 13.50 Літер. трансм.; **Москва** (1000) 17.30 „Ріґолето" оп. Вердія (Сталін. 424,3 м.), 17.25 „Золотий півник" оп. Рімського-Корсакова (Досв. 720 м.); **Париж** (1724,1) 21.00 „Ог, папа" оп. Івена.

Львівське радіо.

Понеділок, 8. травня 1933.

11.00 Нац. Зібрання (Вибір президента Польщі); 12.10, 15.35, 16.15 Грамофон, 16.25 Лекція фр. мови, 16.40 Платничий оборот Польщі; 17.00 Концерт; 18.00 Легка й танк. музика; 19.00 Нафтовий промисл; 20.00 Концерт (музика, спів); 21.30 Спортові вістки; 21.40 Фортепян; 22.10 Фейлетон, рецитації; 22.25, 23.00 Танкова музика.

Вівторок, 9. травня 1933.

12.10, 15.40, 16.15 Грамофон; 16.00 Вплив сонця, води й повітря на людську шкіру, 16.25 Для учителів: Програмові основи нової школи; 16.40 Поганство в нинішних часах; 17.00 Симф. концерт; 18.00 Легка й танк. музика; 18.50 Ремесло в нинішніх часах; 19.30 Трансм. з Варшави: „Кво вадіс" оп. Нуґе, Спортові вістки, Літерат. чвертьгодина.

—o—

З друкарні Вид. Спілки „Діло". Львів. Ринок 10. Видає Видавнича Спілка „Діло". За редакцію відповідає Олександер Костик.